

IHMISEN RUUMIIT

Pekka Ervastin esitelmä 10.1.1932

„Ihmisen ruumiit“ olen antanut nimeksi sille aiheelle, jota aikomukseni on tässä nyt alkavassa sarjassa käsitellä. Tämöinen monikkomuoto, ihmisen ruumiit, tuntuu käsittämättömältä semmoiselle, joka ei ole perehtynyt nykyaikaiseen teosofiseen ajatustapaan, mutta ne, jotka ovat tutustuneet joko teosofiaan, antroposofiaan, spiritismiin tai yliaistillisiin tutkimuksiin, sen kirjallisuuteen, tietävät, että puhutaan todella useammasta ihmisen ruumiista. Jos ei yleensä niin erityisen monesta, niin ainakin näissä kaikissa tutkimushaaroissa puhutaan milloin sieluruumiista, milloin eetteriruumiista, milloin astraliruumiista, mikä osoittaa, että se on toinen kuin tämä näkyväinen, fyysillinen ruumis. Mutta ne, jotka ovat tutustuneet teosofiaan, antroposofiaan, okkultismiin, tietävät, että puhutaan useammasta ruumiista. Oikeastaan ei madame Blavatsky puhunut niin monesta ruumiista, hän saattoi kirjoituksissaan puhua eetteriruumiista ja astraliruumiista, tai ei niin paljon eetteriruumiista kuin linga sharirasta. Näkyväistä ruumiista hän nimitti sthula shariraksi ja sitten hän puhui myöskin kaama ruupasta, himoruumiista, jota sitten nimitettiin astraliruumiiksi. Madame Blavatsky ei mielellään maininnut näitä asioita nimellä „ruumis“, vaan, niinkuin tiedämme, hän mieluummin puhui ihmisen prinssiipeistä ja sanoi, että ihmisellä on seitsemän prinssiippiä. Toisia näistä prinssiipeistä on sitten ruvettu nimittämään ruumiiksi. Tri Annie Besant oli kai ensimmäinen, joka rupesi käyttämään sanaa body – ruumis.

Meidän jokapäiväinen, materialistinen ymmärryksemme sanoo, ettei meillä ole muuta kuin yksi ainoa ruumis, josta me

tiedämme ja jonka me tunnemme, ja se on tämä näkyväinen ruumis. Ja meistä tuntuu hullunkuriselta, että puhutaan toisista ruumiista, sillä meillä on tietoa vain tästä fyysillisestä ruumiista. Ja jos katsomme ihmisen kuolemaa, niin näemme, että hän nukkuu pois, tulee tajuttomaksi, ja sitten ei häntä ole olemassa. Jos hän on salaperäisenä sieluna olemassa, niin siitä meidän jokapäiväinen tajuntamme ei mitään tiedä. Ja meistä tuntuu luonnolliselta, että jos olisi joku toinen ruumis olemassa, silloin ihmisellä olisi pitänyt olla tietoa siitä jo eläessään. Jos hänellä on toinen ruumis, jossa hän elää vielä kuoltuaan, niin miten hän ei ole ollut tietoinen siitä eläessään? Ja meistä tuntuu luonnolliselta, että koko hypoteesi toisesta ruumiista on problemaattinen asia. Ja meille tulee kysymykseen vain tuo: onko ihminen olemassa kuoleman jälkeen? Hyvin monet meistä ovat kyllä vakuutetut siitä, että ihminen on olemassa kuoleman jälkeen, vaikkei siitä olisi varsinaista tietoa. Ja kun me niin ajattelemme, niin me emme mielellämme ajattele, että hän olisi jonkinlainen henki, jota ei ole toisella puolen olemassa, vaan me vaadimme, että hän itse täytyy olla olemassa. Ja jos hän itse, joka oli täällä, on olemassa, silloin hänellä täytyy olla jonkinlainen muoto, oli se minkäläinen tahansa, jossa hän tuntee olevansa oma itsensä, sillä meistä tuntuu, että ilman muotoa, aivan muodottomana ei ihminen ole olemassa. Me emme tiedä mistään olemassaolosta, joka ei ole muotoon puettu. Koko olemassaolo on muotoon puettu, se on ilmennyt, ja jos ei ole muotoa, silloin sitä ei ole olemassa. Jos on olemassa tajunta ilman muotoa, ilmennystä, silloin meidän täytyy nimittää sitä tajuntaa absoluuttiseksi tajunnaksi, se on siis Jumala, ja onko meidän kuolemamme sitä, että me yhdyimme Jumalaan, silloin meitä ei tavallaan ole olemassa. Jotta me olisimme olemassa semmoisina tuntevina, ajattelevina, tahtovina, inhimillisinä olentoina, kuten nyt, niin meidän täytyy olla muodollisina,

meillä täytyy olla jonkinlainen ruumis kuoleman jälkeen tuossa Jumalassa. Me emme siis voi ajatella, että kokonaan häviäisimme Jumalaan. Jos me olemme, silloin meillä täytyy olla muoto. Jos Jumala on meri, meidän täytyy olla pisaroita. Me emme ole abstraktisuutta, vaan ilmenneitä olentoja yhä vielä. Ja jos mikään on olemassa, on sillä ilmennyt muoto, täytyy meidän ajatella.

Nyt meidän mieleemme muistuu, että yleensä kaikissa uskonnoissa ja meidän kristinuskossammekin, on puhuttu siitä, että ihmiset nukkuvat kuoleman uneen, joten he ovat olemassa enemmän tai vähemmän epämääräisellä tavalla. Samalla muistamme, että Vanhassa Testamentissa on puhuttu ainakin kahdesta henkilöstä, jotka „otettiin ylös Jumalan luo“. He eivät kuolleet sillä tavallisella tavalla, jolla ihmiset yleensä kuolevat. Toinen oli patriarkka Henok, josta sanotaan, että „hän oli otollinen Jumalalle ja otettiin Jumalan luo“. Toinen taas oli Elias, joka oli niin pyhä mies, että hänen kuolemansa oli siinä, että Jumala otti hänet tulisissa vaunuissa luokseen.

Nyt tietysti on ajateltu, että ne olivat merkillisiä olentoja nuo Henok ja Elias, kun Jumala niin otti heidät luokseen. Ja muistan, kun lapsena luettiin siitä, niin oli oikein kuva Eliaksesta tulisissa vaunuissa. Mutta tuommoiset kertomukset osoittavat, että ne olivat poikkeustapauksia, semmoista ei voinut tapahtua muille. Ja Jeesus Kristus myös elävänä nousi taivaaseen Uuden Testamentin mukaan. Näin on meillä Raamatussa kolme, jotka eivät kuolleet tavallisella tavalla.

Me tietysti ymmärrämme, ettei ole puhe yliluonnollisesta taivaaseen siirtymisestä, että Jumala olisi lähettänyt vaunut Eliasta noutamaan, vaan että nämä kaksi henkilöä eivät kuolleet tajuttomuuteen, niinkuin ihmiset tavallisesti, vaan he tietoisina, elävinä, täydessä tajunnassaan nousivat ylös omasta fyysillisestä ruumiistaan ja nousivat suoraan taivaaseen. He

kuolivat siis toisella tavalla kuin tavalliset ihmiset, mutta eivät semmoisella poikkeuksellisella tavalla, joka ei voisi tapahtua toisille ihmisille, vaan se näyttää, mikä kohtalo tulee joskus jokaisen eteen. Jokainen meistä tulee ennemmin tai myöhemmin kuolemaan sillä tavalla, ettei hän kuole, siis kadota tajuntaansa. Kun hän kuolee, hän lähtee ulos tästä näkyväisestä ruumiista toisessa ruumiissa, sanokaamme vaikka astrali-ruumiissa, joka on hänellä täysin organisoitu, tehty organiseksi. Meillä ei vielä ole semmoista ruumista, joka olisi niin organisoitu, että voisimme astua ulos tästä täysin tietoisina. Silloin meillä olisi kaksi ruumista, mikä merkitsisi, että kun me lähtisimme fyysillisestä ruumiista ulos toisessa ruumiissa, niin tämä fyysillinen jäisi kuin koteloksi, jota me katselisimme ja sanoisimme: „tuossa sinä kurja makaat“ ja me nousisimme toiseen maailmaan. Jos tämän osaamme tehdä, silloin meillä on kaksi ruumista ja silloin täydellä syyllä voimme otaksua, että kuollessamme tapahtuu tuo sama kahtia jako. Itse asiassa jokainen, joka tämmöistä on kokenut eläessään, tietää, mitä kuolema on. Me emme voi lähteä tästä fyysillisestä ruumiista ulos, ellemme kuole, vaikka elämme. Me tiedämme, ettei kuolemaa ole, me jätämme tämän asunnon vaan ja nousemme taivaaseen. Silloin voimme puhua kahdesta ruumiista, siitä, että me tunnemme ainakin kaksi ruumista. Mutta mieleni tekee sanoa, että teosofisessa kirjallisuudessa, varsinkin myöhemmässä, tuo tavallinen nimitys „ruumis“ ei ole oikein asianmukainen ja tosiasioita vastaava, sillä mikä on käsityksemme ruumiista? Se on juuri se, että se on jokin semmoinen käyttöväline, jota hallitsemme ja jota voimme käyttää, jossa elämme. Tässä näkyväisessä, jossa olemme, me olemme ruumiillisia olentoja, ja se merkitsee, että me voimme ajatella, tahtoa, tuntea ja tehdä, mitä haluttaa, me voimme sulkea silmämme, jos emme tahdo nähdä, sulkeutua taloomme, jos tahdomme olla

erossa muusta maailmasta j.n.e. Meidän ruumiimme on ihmeellinen organismi, ja se on niin meitä itseämme, ettemme voi tehdä eroa itsemme ja ruumiin välillä. Me tuskin voimme kuvitella itseämme toisenlaiseksi olennoiksi kuin mitä nyt tässä olemme. Puhe kaikista toisista ruumiista on meistä hyvin hämärä. Tämä ruumis on meille tuttu ja me sitä jonkun verran hallitsemme. Ja tosiasia on se, ettei meillä ole muuta tämänlaista organisoitua ruumista. Sen tietää ainakin semmoinen ihminen, jolla on kokemusta useammanlaisesta ruumiista, joka on siinä kohden, että hänellä on toinenkin organisoitu ruumis, kuten Henokilla ja Eliaksella.

Mutta ihmisellä yleensä ei ole toista ruumista, kuin tämä näkyväinen, mitä heillä muuta on, se on epämääräistä, jota tuskin vielä voi nimittää ruumiiksi.

Jos katselee ihmistä kuoleman jälkeen – ja emme silloin ota lukuun aivan ensimmäisiä aikoja kuoleman jälkeen, vaan kun hän on purgatoriossa, tuonelassa – niin huomaa kyllä, että hänellä on ruumis, mutta ei tarvita paljoakaan huomiokykyä, kun huomaa, ettei se ole hänellä semmoinen organismi, kuin tämä fyysillinen ruumis, hän ei ole yhtä vapaa siinä, hän ei hallitse sen elämän lakeja samalla tavalla, kuin me hallitsemme tämän elämän luonnonlakeja. Yksi merkillinen seikka on, ettei hänen mieleensä siellä tuonelassa juolahda mitään merkillisiä asioita, hän on vaan muistojensa vaikutuksen alainen. Se ympäristö on hänen itsensä luoma tämän fyysillisen elämän aikana, ja hän on sen suggestion alainen. Vaikka hänellä on näennäisesti ruumis ja vaikka hänellä on erinomaisen onnellinen, suuremmoinen elämä, kun hän nousee taivaaseen, niin kuitenkin huomaamme, että häneltä puuttuu iniciatiivi. Kuoleman jälkeen hän vaan kasvattaa niitä siemeniä, mitkä hän on laskenut oman sielunsa maahan tämän näkyvällisen elämän aikana. Siellä hän ei voi laskea siemeniä. Hän ei ole niin

vapaa olento, kuin mitä me käsitämme ruumiillisella olennolla tässä elämässä. Tietysti, kun harjaantumaton selvänäkijä katselee taivaaseen, niin hänestä se elämä on niin paljon ihanampaa, vapaampaa, suurenmoisempaa, ja sitä se onkin, se on kuin kulta verrattuna mustaan rautaan. On niin suuri ero sekä kvaliteetissa että kvantiteetissa, kvantiteetti on niin paljon suurempi, mutta se vapaus, minkä tunnemme omistavamme tässä elämässä, on sieltä poissa. „Nyt on se otollinen aika“, niinkuin Jeesus sanoo, „nyt on se aika, jolloin sinun pitää tehdä hyvät välit Jumalan kanssa, jolloin sinun on nostettava Jumalan Poika. Nyt on se otollinen aika, jolloin sinun tulee toteuttaa ihminen, ihmisyyys. Tee itsesi täällä ihmiseksi, sillä nyt sinulla on mahdollisuus, kuoleman jälkeen sinä kuljet ainoastaan sitä latua, minkä täällä panet alulle ja kuljet hyvin pitkälle, mutta olet yhä se sama olento, mikä olit täällä, et monipuolisempi. Siellä sinä et keksi mitään uutta hyvää, vaan kehität sitä, mitä sinulla täällä oli hyvää.“

Sentähden tämä nykyinen olemismuoto on niin tärkeä. Kaikki viisaat, uskontojen opettajat, ovat aina teroittaneet meille tämän nykyajan tärkeyttä. Muutenhan se olisi turhaa puhetta, jos olisi niin, että kun heitämme tämän ruumiin, niin vielä vapaammin voimme jatkaa kehitystä. Silloinhan tämä näkyväinen elämä olisi vain kuin yksi momentti elämän sarjassa, kuten ranskalainen Camarille Flammarion, joka tutki yliaistillisia asioita, saattoi kuvitella, että ihminen kuoleman jälkeen lentää tähdestä tähteen yhä suurempaan ihanuuteen. Se on suuremmoista, eikä elämä kiellä meitä fantisoimasta, mutta totuus on se, että tämä on otollinen aika, nyt on tehtävä parannus. Mitä tarvittaisiin kaikkien viisaitten puheita moraalista, jos meidän elämämme olisi kuin satua, kulkua yhä suurempaan kauneuteen ilman mitään ponnistusta. Mutta elämä ei vie meitä henkisesti eteenpäin, ellemme lisää omaa

tahtoamme elämän suureen tahtoon. Henkistä elämää ei muuten ole, moraalia ei ole. Ei moraali ole sitä, että noudattamme määrättyitä tapoja. Moraali alkaa silloin, kun ihminen herää tahtovaksi olennoiksi, joka tahtoo kasvattaa itseään ihmiseksi. Sentähden on kaikkien suurten profettojen puhe moraalista ja kasvatuksesta se, että tämä elämä on tärkeä sentähden, että niin on elämän tosiseikkojen mukaan. Tämä on otollinen aika sentähden, että meillä on täällä kaikki mahdollisuudet. Elämä on kyllä niin kiltti, että se lähettää meidät tänne takaisin, kunnes meissä herää eettinen minuun, joka tahtoo tulla ihmiseksi. Jokaisen huomio on, että meissä on paljon eläintä, kuonaa, jota ei tarvitse kullassa olla. Sitten ihminen tulee ihmiseksi, kun hän päättää olla moraalinen olento, mennä eteenpäin Ihmisen Poikaa, Jumalan Poikaa, kohti. Ja luonto itse on asiat niin järjestänyt, toisin sanoen Jumala.

Nyt tietysti materialistit sanovat: kaikki tuommoiset puheet Henokista ja Eliaasta ja heidän taivaaseen nousemisestaan ja ihmisten unelmat kuolemanjälkeisestä elämästä ja taivaasta ja jälleensyntymisestä ovat fantasiaa. Ei siitä paljon viisastu, jos tuommoisenkin Ervastin luentoja kuuntelee. Tietysti, jos uskoo lapsellisesti, niin ehkä siitä saa lohdutusta, mutta jos säilyttää loogillisen järkensä, niin ei siitä paljon kehity. Sentähden materialistit ovat polttaneet ja ristiinnaulinneet niitä ihmisiä, jotka toisin ajattelevat. Materialismi on niin loogillista: minä syön ja juon, ja jos minä en saa unta yöllä, on elämä kurjaa, mutta kun oikein hyvin järjestää elämänsä, niin kyllä täällä tulee toimeen. — Ja he nauravat kovin, jos heille puhutaan sielusta ja toisista ruumiista. Mutta me oikeastaan tiedämme, että tällainen materialistinen kanta, joka piilee hyvin kauan ihmisen sielussa, ennenkuin hän on jotain kokenut, se itse asiassa kuuluu jonkinlaiseen menneisyyteen, sen voi siirtää romukoppaan. Ei se ole enää tiedemiesten kanta. Eivät ne

tutkijat, jotka tahtovat pysyä aikansa tasalla, tyydy siihen. He ovat huomanneet, että on niin paljon ilmiöitä elämässä, joita ei ainakaan sillä vanhalla materialistisella tavalla voi selittää. Jos ajattelee semmoista ilmiötä, kuin telepatia, kaukovaikutus, niin kuinka se on materialistisesti selitettävissä? Tehdään kokeita kahden henkilön kesken, jotka ovat kaukana toisistaan, eri kaupungeissa. Sovitaan jostakin hetkestä, ja sitten määrätään toiselle koehenkilölle: ajattele kolmiota. Hän ajattelee, ja se toinen, joka on toisella paikkakunnalla, piirtää kynällä paperille kolmion. Ja tässä samassa kokeilusarjassa sanotaan: ajattele nyt kukkoa. Jos koehenkilö kuvittelee sitä edessään, ja toinen siellä kaukana piirtää kukon kuvan. Ja sitten sanotaan: ajattele kirkkoa tai sanaa, ja toinen kirjoittaa sen sanan paperille. Silloin ei sattumateoria pidä paikkaansa, kun joka kerta tulee oikea tulos. Aina tämä ei tietysti onnistu. Joskus kolmiosta ei tule kuin kulma, kukosta tulee vain pää ja pitkät jalat. Mutta se todistaa vielä paremmin, että on telepatiaa olemassa, kuin jos se täydellisesti onnistuisi. Näin ovat monet tiedemiehet tulleet vakuutetuiksi siitä, että on ajatuksensiirtoa olemassa.

Viime vuosisadalla, niinkuin tiedämme, koettivat materialistit – kaikki nuo suuret saksalaiset – teroittaa, että ihmisen sielua ei ole olemassa, ihmisen ajatukset ja tunteet ovat ainoastaan ruumiillisia ilmiöitä. Ajatukset ovat kemiallisia tai sähköilmiöitä aivoissa. Mutta kun kysyttiin: mitä ajatukset ovat, ovat ne jotain tajuntaa? – niin he vastasivat: ne ovat noiden prosessien subjektiivinen puoli. Ajatus on erään kemiallisen reaktionin subjektiivinen puoli. Mutta mikä tajunta on, sitä he eivät osanneet sanoa, ennenkuin Haeckel keksi, että ajatus on kaikkialla. Jos tajunta on olemassa semmoisena, ettei se ole subjektiivinen puoli aineessa, vaan se on jo ilmiö, joka on olemassa, silloin kaikki saa toisen luonteen. Sen voimme ymmärtää ja hyväksyä. Mutta materialistit sanovat: meidän

ajatuksemme ja tunteemme ovat tuommoisia paralleleja määrätyille muutoksille meidän omassa organismissamme. Tajunnan ilmiöitä ei itse asiassa ole olemassa. Tajuntaa on kai tässä maailmankaikkeudessa, mutta yksilöllisessä minässä ilmenevät tajunnan ilmiöt ovat ilmiöitä, jotka kulkevat käsi kädessä aineellisten reaktionien kanssa. Ei mitään sielua, henkeä ole, ainoastaan nämä aineelliset ilmiöt, jotka samalla ovat tajunnallisia, mutta tajunta häviää samalla kuin aine häviää. Kun ruumis kuolee, niin sen kaikki atomit yhtyvät maahan, elementteihin. Tajunnan ilmiöt kuolevat ja haihtuvat olemattomuuteen, koska tajunta kuolee, yhtyvät ehkä Jumalaan, mutta ei yksilöllisinä ilmiöinä.

Mutta kun on tällaiset telepaattiset fenomenit, silloin voidaan kysyä: kuinka ajatus lähtee ja kulkee äärettömällä nopeudella ihmisestä toiseen, jos se ei ole mitään muuta kuin pieni muutos ihmisen kemiallisessa kokoonpanossa? Kuinka se voi mennä ihmisestä toiseen? Mikä se menee, jos ajatus ei ole objektiivinen millään tavalla, vaan subjektiivinen ainoastaan? Miten toinen ihminen voi tietää minun ajatukseni? Siinä on pähkinä materialisteille ja vielä suurempi pähkinä on klärvoijanssi. Moni ihminen on unessa nähnyt tulevia tapahtua. Mikä ihmeellinen subjektiivinen aineen muutos saa aikaan sen, että etukäteen saa tietää, mitä tulee tapahtumaan? Se jää pähkinäksi herroille materialisteille. Hyvin monen ihmisen kokemus on, että saa etukäteen tietää asioita, ja jos se ei ole heillä ollut aivan selvänä tietona, on se voinut olla aavistuksena. Kuinka ihminen voi etukäteen tietää, mikä sattuma häntä kohtaa, jos hän ei ole muuta kuin fyysillinen organismi, jos kaikki hänen ajatuksensa ja tunteensa ovat subjektiivisia reaktioita fyysillisessä organismissa? Ja meidän aikamme, jolloin meillä on radio ja muita ihmeellisiä kapineita, myöntää, että taitaa olla enemmän taivaan ja maan välillä kuin mitä

meidän filosofimme uneksivat. Joka kerta, kun istun radion äärellä ja kuuntelen, mitä italialainen professori puhuu Italiasta, en osaa muuta kuin sanoa: on se. Jos tällaista olisi ollut keskiajalla, niin olisi sellaisen keksijät poltettu. Kerrotaanhan Francis Baconista, että hän oli keksijä, ja yksi syy, miksi hän joutui epäsuosioon, oli se, että hän näytti kuninkaalle, joka tuli hänen luokseen, jonkin ihmeellisen koneen, jonka hän pani käyntiin ja joka sitten vähän nousi ilmaan. Kuningas ei kyllä sanonut mitään eikä erikoisesti kostanut, mutta ajatteli että „voit sentään, kun se Bacon on mennyt liittoon pahalaisen kanssa“. Ja Leonardo da Vinci keksi myös lentokoneen, vaikkei hän sitä saanut niin valmiiksi, mutta jos tämä hänen keksintönsä olisi tullut julkisuuteen, olisi hänet poltettu. Kirkko hallitsi ja oli jumalallisen viisauden ovenvartija, eikä päästänyt sisään muita.

Meidän aikamme osoittaa jo vapaamielisyyttä ja innostusta ja nyt keksitään suuria asioita. Ja kun emme rajoitu ajattelemaan ainoastaan meitä jokapäiväisiä ihmisiä, vaan niitä suuria neroja tieteen ja taiteen alalla, jotka ovat jotain suurta luoneet, varsinkin niitä, jotka ovat luoneet suuria taiteellisia teoksia, sävellyksiä, ihmeellisiä runoja, niin me tiedämme, että he ovat olleet merkillisen inspirationin vallassa luomishetkellään, aivan kuin kuumeessa, etteivät itse olleet oikein tajuissaan, ja muiden ihmisten mielestä he ovat voineet käyttäytyä aivan hullujen tavalla. Ja siinä tilassa he ovat luoneet ihmeellisiä teoksia. Ja kun kysymme, mitä se on, niin materialistit sanovat, että se on sairaalloista heidän kokoonpanossaan, mutta meidän mielestämme se on sitä jumalallista hulluutta, joka luo kauneutta. Onhan semmoisiakin neroja, jotka käyttäytyvät, kuten muutkin ihmiset, mutta he voivat sanoa, ettei se ole heidän jokapäiväinen tajuntansa, joka luo. Silloin materialistit sanovat, että se on semmoista inspiratiota, mutta mikä on inspiratio? Joko se on sitä, että ihmisen sisässä piilee tajunta, jota hän ei päivätä-

junnassaan tunne ja joka voi hänet nostaa semmoiseen tilaan, että hän tulee aivan toiseksi olennoksi, taikka sitten, jos hän saa inspiration ylhäältä, niinkuin tavallisesti sanotaan, siis jostakin salaperäisestä näkymättömästä, niin silloin olemme myöntäneet, että salaperäinen näkymättömyys on olemassa ulkopuolella meitä. Silloin tämä näkyväinen maailma ei ratkaise ihmisen arvoitusta, vaan meidän on myönnettävä, että täytyy olla perää puheessa sielusta ja hengestä. Ja jos ajattelemme ihmistä, joka on läpikäynyt uskonnollisen syntymisen, niinkuin aina yksi ja toinen ihminen läpikäy, niin silloin näemme edessämme ihmisen, joka on vakuutettu siitä, että hän on sielu, jolla on ruumis. Niin voi semmoinen ihminen sanoa. Hän tuntee niin selvästi, että hän on vähän yläpuolella tätä tavallista eläimellistä viettielämää, hän tuntee olevansa moraalinen olento, ihminen, jolla on tahto, jolla on valta ja voima itsensä yli ja sillä tavalla vielä luonnonvoimien yli. Hän tuntee, että hänessä on jotain, joka ei ole samaa, kuin fyysillinen organismi. Ja se todistaa ainakin asianomaiselle itselleen, että hän on muuta, kuin tämä paljas näkyväinen ruumis.

Sentähden me voimme aivan rauhallisesti ja hyvällä omalattunnolla aloittaa siitä, että ihmisessä on jotain muuta. Hänen tajunnallinen elämänsä ei ole sama kuin fyysillinen. Se ei merkitse, etteikö silloin, kun hän asuu fyysillisessä ruumiissa, hänen tajunnallinen elämänsä kulkisi rinnan fyysillisen kanssa. En minä mene kieltämään kemiallisia ja sähköilmiöitä aivoissa, mutta ne ovat rinnakkaisilmiöitä, semmoisia, joiden nojalla tässä fyysillisessä ruumiissa ilmenee erilaisia tajunnallisia tiloja, mutta ihminen itsessään on jotain takana. Hän on sielu, henkiolento, ja koska hän on sitä, niin me voimme aivan kuin aavistaa, ymmärtää, että hänellä saattaa olla muunlaisia muotoja, käyttövälineitä, muunlaisia ilmennysmahdollisuuksia, kun tämä näkyväinen ruumis, jos kohta ne toiset, näkymättö-

mät käyttövälineet, tajunnan ilmenemisvälineet, ovat organisoimattomia vielä, jos kohta nimitetään niitä nimillä: ajatus, tunteet, himot j.n.e. Silloin voimme ymmärtää, että ne ovat jotain objektiivista, muotoja, elämää, eivätkä ainoastaan kemiallisia ja sähköreaktioneja aivoissa. Ne ovat itsessään objektiivisia, koska on olemassa telepatia- ja selvänäköisyysilmiöitä, jotka ovat samalla ilmiöitä ulkopuolella ruumista. Tämän voimme ymmärtää heti aloittaessa, ja sitten voimme mennä eteenpäin, jatkaa tutkimuksia näistä erilaisista, näkymättömistä muodoista, joiden avulla ihminen ilmentää itseään.

(Pikakirjoittanut E. P.)